

подъ просторния таванъ, слизатъ къмъ машинитѣ, катерятъ се по стенитѣ, треперятъ и тичатъ, свирятъ и плачатъ, а главата на Богдана живѣе само съ една единствена мисль:

— Дано не си отрѣжа прѣститѣ!

Всички негови предшественици сж напускали тая фабрика преждевременно, следъ като сж си отрѣзвали прѣститѣ. Получавали сж по десетъ хиляди лева обезщетение и сж отивали да се упражняватъ въ работа безъ прѣсти. Паритѣ получавали, казватъ, веднага следъ случката. Такива били тия пусти американци — не водѣли, като германцитѣ, за подобни дреболии дълги процеси съ вещи лица, не твърдѣли, като българитѣ, че работникътъ самъ си е отрѣзалъ прѣститѣ и че нѣма какво да търси отъ тѣхъ.

Когато е въ дневната смѣна, следъ работа Богданъ отива къмъ пристанището. Разтъпква се безцелно по кея. Обикаля край българскитѣ и чужди параходи, разговаря съ тоя и она, все ужъ за да имъ разкаже по нѣщо, а, щомъ му заговорятъ, онѣмява и разтваря уши. Понѣкога, когато дойдатъ миноносцитѣ, дочаква да слѣзатъ момчетата и трѣгва съ тѣхъ. Панделкитѣ на баретитѣ имъ се вѣятъ и той нарочно се навира, за да го лизнатъ по лицето. Якитѣ имъ сж сини като морето, мишцитѣ имъ прѣщятъ отъ сила. Тѣхната младостъ се прелива въ него и въ такива дни той надига глава, опва гърди и отминава кръчмитѣ.

Ламарината бode и дращи ржцетѣ. Остритѣ краища на изрѣзкитѣ пробиватъ размекнатата отъ петрола кожа на обущата и разраняватъ краката. Всѣка дрѣжка, дѣска и тенекийка въ фабриката е напоена съ петролъ и солна киселина. Петролътъ размеква и разтваря драскотинитѣ, киселината ги